

Marijke Ekelschot Modem m/v*

In de VPRO-gids van 24 september komt een mijnheer aan het woord die een computersekswerk beheert, waarop iedereen met een modem kan worden aangesloten. Natuurlijk moet je hem als belanghebbende wantrouwen, maar het lijkt mij niet uitgesloten dat hij de waarheid spreekt als hij zegt dat talloze lieden in de anonimiteit van hun computerkamertje vreugdevol toetsgewijs allerlei vormen van seks bedrijven, met een sterke voorkeur voor vuistneuken en SM.

Zou zo'n netwerk zich nu lenen voor een sociologisch onderzoek naar sekswensen in de jaren negentig? Het eerste probleem is dat de deelnemenden zelf vast wel echt zijn, maar dat ze zich op vrijersvoeten begeven in zelfgekozen gedaantes; leeftijd, geslacht, voorkeuren, - zij kiezen zelf wie ze willen zijn en construeren met elkaar een wereld van ik weet dat jij weet dat ik niet ben wie ik zeg te zijn. Neem bijvoorbeeld de twintigjarige bouwvakker 'Harige Robbie'. Misschien is hij wel een veertigjarige leraar of een zangeres die ondertussen ook nog modems gewijs 'Hitsige Ankie' en 'Preutse Peter' elektroniseert.

Dat brengt ons op het volgende probleem: hoe echt moeten we de uitgesproken wensen opvatten? Stel dat harige Robbie iemand zoekt die bereid is hem (?) gietersgewijs met verse urine te besprenkelen, ondertussen voorlezend uit de overlijdensadvertenties van de Telegraaf, en dan niet echt, maar typend, verbaal, tekstueel. Ik bedoel maar, ik heb dit net verzonnen en ik heb het opgetikt. Is het daarmee mijn wens? Al die lieden die computersgewijs in leren tuigjes willen afranselen of gemarteld worden, drukken die daarmee hun diepste wensen uit, hun verlangens die ze zeker zouden vervullen als ze er geld genoeg voor hadden of als moeder de vrouw of zo iemand het goed zou vinden? En als het antwoord daarop nee is, wat drukken ze dan wel uit?

Bijna ongemerkt ben ik overgestapt van een deelnemerslijst vol mannen en vrouwen, naar een vooronderstelling over een mannenclub. Want laten we wel wezen, het aantal computers en modems is nog lang niet volgens de opvattingen van de Wet Gelijke Behandeling over de seksen verdeeld. Achter de meeste toetsenborden zitten dus mannen en dat moeten ze van elkaar weten (de mannelijke interviewer van de VPRO wordt bijvoorbeeld door de mijnheer van het netwerk als 'Geile Anita' het elektronisch tippelgebied ingestuurd).

Nu we dit weten, opent zich het interessante onderzoeksterrein van de mannenclub die schuil gaat achter een formeel openbare, universele instelling. In haar proefschrift *Hidden Masculinity* laat Anneke van Baalen zien dat de seksneutrale begrippen waarmee de sociologie werkt niet anders kunnen zijn dan als universalistisch geponeerde begrippen die over het doen en laten van mannen gaan.

Zo'n elektronisch seksnetwerk wordt pas begrijpelijk als we ophouden met te denken dat het iets te maken zou hebben met de geheime wensen van geheime mensen op het gebied van seks, en in plaats daarvan de concepten 'wens', 'mens' en 'seks' seksespecifiek proberen in te vullen. Dan zou de *Geschiedenis van de seksualiteit* van Foucault eindelijk eens verbeterd kunnen worden. Maar of al die typende mannen er nu in moeten als een speciale masturbatieclub, het zoveelste homonetwerk of dat ze er eigenlijk helemaal niet in moeten omdat typen toch iets anders is dan seks m/v, daar heb ik vooralsnog geen idee van.

* Verschenen in *Konfrontatie*, nr 37, oktober 1994